

Til § 4.

at Ordene i Nr. 3: „vitterligt ere for muende.“ bortfalde og i Stedet sættes: „vitterligt er: en Formue, hvis ren Udbytte udgjør i det Mindste saafaa stort et Beløb, som det, der kommer efter denne Lov vilde tilfalde dem i Dyrtidstillæg;“ og at der efter Nr. 3 indskydes: „4, de, der, uden at være gifte eller Familieforsørgere, vitterligt nyde de væsentligste Livsfor nødenheder frit hos Forældre eller Bærende;“ og bliver, hvis dette sidste antages, Nr. 4, 5 og 6, at forandre til 5, 6, 7.

Lehmann: Jeg finder det i sin Orden med et Par Ord at motivere det Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, uagtet det kun gaar ud paa at vende tilbage til den af Thinget eensidig med stor Majoritet vedtagne Redaction. Jeg skal ved denne Leilighed naturligtvis ikke indlade mig paa Noget, der henhører til Sagens Realitet. Jeg troer, at Argumenternes Rolle er udspilt; jeg troer, at det er opnaaet, hvad der kunde vinde ved at indvirke paa de forskjellige Overbevisninger, og jeg er gaaet ud fra den Forudsætning, at alle de Mænd, der have haft med Sagen at gøre, have handlet i den fasteste, fordomsfrieste Overbevisning. Sagen staaer nu simpeltvæk paa Afgjørelsens Standpunct, og da skønner jeg ikke rettere, da der her er en Conflict tilstede mellem begge Thing, end at der er kun een af tre Veie, enten at Lovforslaget falder, eller at en af Parterne giver fuldstændigt efter, eller at man seer at finde en Middevei, der har det Curieuse ved sig, at den egentlig ikke kan motiveres ved Argumenter, som dog er det sædvanlige, men hvor, som sagt, Argumenterne have vilst sig magtesløse, eller hvor de ikke have kunnet skaffe sig almindelig Anerkjendelse. At Loven skulde falde, er jeg fuldkommen overbevist om, at det i begge Thingene ikke er en Gæste, der

kan have meent, men at det fra alle Sider ansees for i høj Grad lidet ønskeligt. Det er fra alle Sider anerkjendt, at her er tilstede en virkelig Nødvendighed, en virkelig Pligt for Staten til at afhjælpe de Savn, der ere fremtraadte aldeles uforfaldt, og som maae afhjælpes ved en temporær Foranstaltning, da de Grunde, der have fremkaldt den, ere temporære, og man for Diebliffet ikke seer sig istand til at finde en definitivt Afhjælpsmaade, der vilde bestaae i en Forandring af hele Gagesystemet. Jeg troer altsaa, at, naar Alle medbringe den Overbevisning, at Lovforslaget skal og maa ud, og at det vilde være aldeles uretfærdigt, om fuldkomment Ustydige skulde lide under en saadan Meningsforskjellighed mellem de tvende ligeberettigede Afdelinger af den lovgivende Magt, vil man ogsaa nok kunne naae et saadant Resultat. En ligefrem directe Estergiven fra Landsstingets Side kan jeg iøvrigt for mit Bedkommende ikke ansee for ønskelig. Det maa erindres, at her staaer paa den ene Side Regjeringen og det ene Thing, og paa den anden Side et enkelt Thing, og det er altsaa overmaade let for den ene Part at give efter for de to; men det vilde efter min Overbevisning kun kunne stee ved en Dmlygelse, om de to skulde give efter for den ene; og naar jeg finder denne Dmlygelse betænkelig, da er det ingenlunde af Hovmod. Det har ikke kunnet falde mig ind at tillægge mig selv en saadan Dømmekraft, at jeg skulde kunne sige, at Sagens Realitet stod saaledes, at det ene skulde være det absolut Sande, og det andet det absolut Urigtige, saa at det paa en Maade skulde være en Samvittigheds sag ikke ligefrem at cedere; men hvad der forekommer mig en Betænkelighed, og som jeg ikke troer, at det høitæredede Thing maa tabe af Sigte, det er, at i vort constitutionelle Livs Udvikling er det meget muligt, at snart den ene snart den anden eensidige Retning vil gjøre sig gjældende, og jeg seer her Sagen i sin fuldkomment koldblodige objective Almindelighed uden at sigte til noget Bestemt. Men, naar en eller anden af disse eensidige Retninger skulde faae Overhaand, da vilde det medføre store Ulemper, og navnlig den, at paa den ene Side det ene Thing vilde uimodstaaeligt